

Таким чином, облік нафтопродуктів в оптової торгівлі має певні особливості, які необхідно враховувати при розробці та постановці системи обліку на підприємствах, які займаються оптовим збутом нафтопродуктів.

Список літератури:

1. Голошубова Н.О., Торопка В.М. Оптова торгівля: організація та технологія: Навч. посібник / Київський національний торговельно-економічний ун-т. - К.: КНТЕУ, 2005. - 265с.
2. Закон про прибуток - Закон України "Про оподаткування прибутку підприємств" від 28.12.94 р. № 334/94-ВР, в редакції Закону України від 22.05.97 р. № 283/97-ВР (283/97-ВР), з змінами та доповненнями.
3. Закон про ПДВ - Закон України "Про податок на додану вартість" від 03.04.97 р. № 168/97-ВР (168/97-ВР) зі змінами та доповненнями.
4. Інструкція № 81 - Інструкція про порядок приймання, транспортування, зберігання, відпуску та обліку нафти і нафтопродуктів на підприємствах і в організаціях України, затверджена наказом Державного комітету нафтової, газової та нафтопереробної промисловості України, Міністерства економіки України, Міністерства транспорту України, Державного комітету по стандартизації, метрології та сертифікації України, Державного комітету статистики України від 02.04.98 р. № 81/38/101/235/122 (z0685-99).
5. ПБУ 9 - Положение (стандарт) бухгалтерского учета "Запасы", утвержденное приказом Министерства финансов Украины от 20.10.99 г. № 246 (z0751-99), с изменениями и дополнениями.
6. ПБУ 15 - Положение (стандарт) бухгалтерского учета "Доход", утвержденное приказом Министерства финансов Украины от 29.11.99 г. № 290 (z0860-99), с изменениями и дополнениями.

К.е.н., доц. Кірсанова В.В., Нєдєлкова Г.О.

РЕФІНАНСУВАННЯ ДЕБІТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНОСТІ ШЛЯХОМ ПРОВЕДЕННЯ ФАКТОРИНГОВИХ ОПЕРАЦІЙ З МЕТОЮ ПІДВИЩЕННЯ РІВНЯ ЛІКВІДНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Одеський національний політехнічний університет, Одеса

У процесі фінансово-господарської діяльності кожне підприємство вступає в певні економічні взаємовідносини з іншими суб'єктами господарювання, в результаті цього відбуваються господарські операції, суттєвою складовою частиною яких, з погляду фінансової стабільності підприємства, є дебіторська заборгованість. Саме виникнення дебіторської заборгованості потребує прийняття ефективних управлінських рішень, одним з яких є рефінансування дебіторської заборгованості шляхом проведення факторингових операцій з метою підвищення рівня ліквідності.

Правові, економічні та облікові аспекти здійснення факторингових операцій розглядалися в багатьох наукових працях вітчизняних та зарубіжних авторів, таких як: Г.В. Мисака, Н.М. Левченко, О.Г. Веренич, А.П. Шаповалова.

Під рефінансуванням розуміють переведення дебіторської заборгованості в інші форми обігових активів підприємства (грошові кошти або високоліквідні цінні папери) з метою прискорення розрахунків [1]. На світовому ринку і в Україні діє механізм повернення дебіторської заборгованості, що передбачає декілька методів рефінансування дебіторської заборгованості, зокрема це факторинг, форфейтинг, облік або дисконт векселів.

Факторинг – це продаж дебіторської заборгованості на користь факторингової компанії чи банку. На підставі договору про проведення розрахункових операцій через факторинг банк, наприклад, може придбати в підприємства-продавця право вимоги за поставлені товари та надані послуги, строки сплати за які минули (прострочена

дебіторська заборгованість), або за поточними розрахунками. Підприємства поступаються правом на отримання грошей згідно з платіжними документами на поставлену продукцію в обмін на негайне отримання основної суми дебіторської заборгованості (за вирахуванням комісійної винагороди факторинговій фірмі, величина якої залежить від ризиковості операції, діючої відсоткової ставки та термінів настання платежу) [2].

У вітчизняному законодавстві поняття факторингу визначено ст.350 Господарського Кодексу України, згідно з якою факторинг являє собою банківську операцію у вигляді придбання банком права вимоги у грошовій формі за поставлені товари чи надані послуги з прийняттям ризику виконання такої вимоги, а також прийомом платежів [3].

Метою факторингового обслуговування є своєчасне інкасування боргів для скорочення втрат, унаслідок затримки платежу, і запобігання появлі сумнівних боргів, підвищення ліквідності і зниження фінансового ризику для клієнтів, які не хочуть брати на себе роботу по перевірці платоспроможності своїх контрагентів, по веденню бухгалтерського обліку відносно своїх вимог і зацікавлені, по можливості, в найшвидшому отриманні грошей по рахунках.[4]

Факторинг, як важливий шлях в управлінні заборгованістю, має свої переваги та недоліки. Основними перевагами факторингу є:

- забезпечення фінансової ліквідності;
- прискорення обігу капіталу;
- різні терміни погашення заборгованості;
- зниження рівня заборгованості по кредитах.[4]

Більш висока вартість даної операції в порівнянні зі стандартним кредитуванням та лімітна політика щодо надання фінансування, є основними недоліками факторингу для постачальника [5]. Все це пояснюється високою чутливістю операції факторингу до ринкових коливань попиту, що позначається на обсягах продажів підприємств, які можуть скористатися даним видом фінансування лише після того як товар відвантажено і продано. Слід зазначити, що факторинг найбільш ефективен для малих і середніх підприємств, які традиційно відчувають фінансові проблеми через несвоєчасне погашення боргів дебіторами та обмеженості доступних для них джерел кредитування.

У світовій практиці факторингові операції є засобом прискорення розрахунків та дієвим механізмом, що сприяє економії обігових коштів підприємства, проте в Україні факторинг поки-що не отримав належного поширення насамперед через відсутність до недавнього часу необхідної законодавчої бази та єдиної розробленої методики [6].

Застосування факторингу як методу рефінансування дебіторської заборгованості дає можливість переведення її в інші, ліквідні форми оборотних активів. Це сприяє підвищенню показників ліквідності підприємства, а отже, дозволяє підприємству покрити короткострокові зобов'язання, маючи при цьому достатній об'єм коштів.

Таким чином, факторинг, як метод рефінансування, сприяє ефективному управлінню дебіторської заборгованості та підвищенню рівня ліквідності, оскільки у підприємства з'являється можливість повернути свої кошти в більшій мірі за короткий час.

Список літератури:

1. Левченко Н.М. Факторинг як інструмент ефективного управління дебіторською заборгованістю підприємств / Н.М. Левченко, Г.В. Кравченко // Економічний простір. – 2009. – № 23/3. – С. 242-251.
2. Курта Н.В. Сучасні проблеми управління дебіторською заборгованістю / Н.В. Курта// Держава та регіони. – 2008. – № 6. – С. 370-373.
3. http://www.cons-ua.ru/kodeks2_73.html

-
4. Фаринович І.В. Факторинг як механізм пришвидшення обіговості обігових коштів підприємств / І.В. Фаринович // Науковий вісник НЛТУ України: зб. наук.-техн. пр. – 2010. – Вип. 20.15. – С. 248-252.
 5. www.factors-chain.com;
 6. Мисака Г.В. Особливості оподаткування та обліку факторингових операцій /Г.В. Мисака // Облік і фінанси АПК. – 2005. – № 11. – С. 109-115.

Гітіна М.Ю., к.е.н., доц. Волошук Л.О., д.е.н., проф. Філиппова С.В.

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ

Одеський національний політехнічний університет, Одеса

Україна знаходиться на етапі удосконалення ринкових умов господарювання, що вимагає докорінних змін у функціонуванні господарського механізму та гармонізації інтересів усіх зацікавлених сторін. Від того, наскільки ефективно використовуються наявні засоби праці, від їх відповідності сучасному етапу розвитку НТП, залежать і загальні результати роботи підприємства, створення принципово нових підходів до управління підприємством в цілому та основними засобами зокрема.

Ринкова економіка стимулює підприємства до впровадження нової техніки та технологій, розширює можливості щодо використання нових фінансових інструментів та механізмів, проте на практиці виникає проблема щодо реальності їх застосування. Перш за все це обумовлено повною відсутністю або нестачею власних обігових коштів, низькою ліквідністю активів, застарілою матеріально-технічною базою, на утримання якої витрати перевищують наявні прибутки, та, звичайно, недосконалою законодавчою базою, що в тій чи іншій мірі регламентує діяльність підприємств. Саме тому особливо актуальними є дослідження проблемних питань обліку основних засобів підприємств і напрямків його удосконалення.

До основних виробничих засобів відносяться ті засоби праці, що, знаходячись у сфері матеріального виробництва, безпосередньо беруть участь у виготовленні матеріальних благ (машини, устаткування і т.д.), створюють умови для здійснення виробничого процесу (виробничі будинки, спорудження, електромережі тощо), служать для збереження і переміщення предметів праці.

Вивчення теоретичних положень, опублікованих праць вітчизняних і зарубіжних вчених свідчать, що облік засобів в останній час дещо ускладнився, а ряд проблем негативно впливають на процес управління виробництвом, знижуючи ефективність використання основних засобів. До кола таких проблем можна віднести [4]:

- різні підходи до термінології та визначення сутності основних засобів у фінансовому обліку й системі оподаткування;
- проблема оцінки основних засобів;
- проблеми підвищення інформативності первинних документів з обліку основних засобів.

Ще однією проблемою є те, що первинна облікова інформація про наявність, рух, капітальний ремонт та інші операції щодо основних засобів відображається в численних спеціалізованих реєстрах, постійні реквізити яких тотожні. Це не сприяє якісному веденню обліку, збільшує трудомісткість опрацювання та відображення інформації, створює певні труднощі у формування документообігу й забезпечені необхідними видами бланків [5].

В процесі виробництва основні засоби втрачають свою вартість у вигляді амортизаційних відрахувань та переносять її на створювані на підприємстві продукцію, роботи, послуги, а також окремою статтею входять до складу адміністративних та інших витрат.